

PHẦN 2

Buổi tối, tại nhà Vạn Phúc. Lam Tuyên đang uống viên thuốc cuối cùng thì tiếng bà Vạn Phúc đã to tiếng:

Lam Tuyên đâu rồi?

Lam Tuyên chạy ra:

- Con đây mẹ!

Bà Vạn Phúc nhìn cô đăm đăm:

- Lương tháng này đã lãnh rồi chưa mà không thấy.

Lam Tuyên hơi ngạc nhiên về thái độ của mẹ mình:

- Tháng này con chưa lãnh lương mà mẹ..

- Có thật không!

Nét mặt bà có phần nghiêm khắc, khiến cho Lam Tuyên phái lo lắng:

- Con nói thật mà mẹ!

Bà tăng hăng lỗi nói:

- Vậy thì tốt, thôi đi xuống dọn cơm tối đi! Lam Tuyên gật đầu:

- Vâng ạ!

- Có lúc cô chẳng hiểu mẹ đối với mình luôn thay đổi như vậy. Khi thì lo lắng yêu thương, khi thì dọa nạt lạnh lùng:

- Xong chưa, đói lắm rồi! Lam Tuyên nói với em:

Xong rồi, em giúp chị một tay nhé!

- Bữa môi Mỹ Xuyên khước từ, lời lẽ thật hách dịch:

- Em không giúp, chị tự làm đi!

Lam Tuyên cười dễ dãi.

- Vậy thôi, em lên phòng ăn chờ chị nhé!

Lát sau thức ăn mỗi được bày lên. Cũng là lúc ông Vạn Phúc bước vào. Lam Tuyền nói vui:

- Con biết hôm nay cha có về ăn cơm gia đình nên con có làm món mà cha thích nhất đó.

Ông Vạn Phúc xoa đầu con, âu yếm bảo:

- Con ngoan lắm!

Bà Vạn Phúc nguýt chồng:

- Thôi ăn đi!

Mọi người ăn uống vui vẻ.

Nhưng ông Vạn Phúc đã đọc được trong mắt vợ điều gì đó không ổn. Nhưng không tiện nói ra.

Buông dưa, Mỹ Xuyên định đi lên phòng thì bị ông Vạn Phúc gọi giật lại!

- Trở lại phụ chị một tay nè Mỹ Xuyên.

Nhăn nhó quay lại, Mỹ Xuyên từ chối:

- Chỉ có mấy cái bát thôi mà cha.

Lam Tuyền đỡ lời:

- Phải đó có mấy thứ đâu. Con làm một chút là xong thôi mà.

Ông, Vạn Phúc nhìn con gái nghiêm khắc:

- Con cũng nên chia phần làm cho em với.

- Đừng có ôm đồm làm một mình như vậy.

Lam Tuyền cười nhẵn nhụi:

- Dạ con biết rồi cha! Khoát tay em, Lam Tuyền ra hiệu cho cô:

- Em lên phòng trước đi. Chị sẽ lên ngay.

- Chỉ chờ có thế, Mỹ Xuyên đi nhanh lên phòng mình.

- Sau khi ngồi vào bàn uống nước ông nói với ra:

- Em cũng nên dạy bảo Mỹ Xuyên chia sẻ với chị của nó.

Bà Vạn Phúc vuốt ve:

- Em bảo để mướn người làm, không con nó không chịu.

Chặt lưỡi, ông Vạn Phúc nhận xét:

- Nó có tính tiết kiệm thì cũng tốt. Nhưng làm vậy tội con lắm.

Bà quay ngang.

- Tội gì chứ, mình nuôi nó cho nó ăn học như vậy là tốt lắm rồi.

Ông Vạn Phúc nhìn vợ tỏ ý khó chịu:

- Đã từ lâu chúng ta đã xem nó như con ruột của mình rồi.

- Thì em có nói gì đâu. Nhưng em thấy anh thương nó hơn Mỹ Xuyên nhiều đấy.

Nghe nhắc đến Mỹ Xuyên ông Vạn Phúc có phần bất ổn:

- Anh thấy em chiều con quá coi chừng hỏng mất đấy.

Bà quay mặt đi, như giận dữ:

- Em thấy anh có thành kiến với con thì có. Nó đi làm chứ có gì mà lo chứ.

Ông lắc đầu:

- Nhưng con gái lớn rồi em cũng nên chỉ dạy nó đôi điều về chuyện bếp núc, thêu thùa. Nay mai đã về làm dâu nhà người ta rồi.

Phẩy tay, bà nhìn chồng lắc đầu:

- Chuyện ấy mà lo gì chứ! Thời đại văn minh rồi anh ơi.

- Anh chỉ lo con nó cứ ỷ vào gia đình rồi chẳng biết, làm gì thôi. Bao nhiêu việc cứ đẩy cho Lam Tuyên như vậy sao được.

Bà hơi gắt:

- Nói vòng vo một hồi ông cũng chỉ lo cho nó mà thôi.

- Chỉ vì anh thương nó mồ côi cha mẹ mà thôi.

Bà quay ngoắt:

- Mình có ngược đãi nó đâu.

Thở dài, bà đầu thấu hiểu nơi đau dần dặc trong lòng ông: Ông chậm rãi đứng lên, chậm rãi nói:

- Tùy em thôi làm sao đừng để hối hận sau này.

Một tuần sau, Lam Tuyên lãnh lương về, Cô đưa cho bà Vạn Phúc:

- Hôm nay con lãnh lương rồi nè mẹ!

Bà nhìn cô một cách nghi ngờ:

- Bao nhiêu?

Tửm tửm cười, Lam Tuyên chân thật nói:

- Họ có ghi ngoài tờ giấy đó mẹ!

Xem xong bà định bỏ vào túi, thì Lam Tuyên thỏ thẻ:

- Mẹ cho con xin một trăm nghe mẹ!

- Hơi nhíu mày, bà hắt mặt:

- Làm gì?

- Đỏ mặt, Lam Tuyên nói nhỏ:

- Đồ lót của con đã cũ hết rồi mẹ.

- Hừ, tháng sau đi. Tháng này không đủ chi tiêu trong nhà đâu.

Mỹ Xuyên đang đi tới nghe nhắc đến tiền cô sà xuống cạnh mẹ mẹ nheo:

- Mẹ cho con mượn vài trăm đi mẹ!

Bà nhìn Mỹ Xuyên ngọt ngào hơn:

- Con mượn tiền làm gì hả?

Chu môi, Mỹ Xuyên phụng phịu!

- Thì con hết tiền xài nên mới hỏi mẹ mà.

Bà tươi cười bảo con gái:

- Được đây nè, ba trăm được không?

- Năm trăm đi mẹ!

- Nhiều dữ vậy?

- Con và cậu bạn tổ chức đi chơi xa.

Bà Vạn Phúc vừa đưa tiền chớ con bà vừa nói:

- Cha con vừa trách mẹ về việc đi đứng của con đó.

Mỹ Xuyên đứng lên:

- Thì mẹ cứ nói là con đi làm là được rồi.

Thấy Mỹ Xuyên cầm xấp tiền ung dung bỏ vào túi xách, Lam Tuyền muốn chảy nước mắt.

- Tại sao mẹ lại làm vậy. Con mà đứa thương đứa ghét vậy sao? Nghĩ mà buồn vậy thôi chứ cô không thể nói cho ai nghe cả.

- Thấy cô còn đứng đó. Bà kêu lên:

- Sao vậy? Con không cần làm công việc à?

Lam Tuyền nhanh nhẩu nói:

- Dạ có ạ, xin phép mẹ con xuống bếp.

Vừa làm vừa tủi rồi khóc. Khóc một cách âm thầm lặng lẽ.

Buổi sáng hôm sau, khi chuẩn bị điễm tâm xong Lam Tuyền định đi làm thì ông Vạn Phúc đã gọi lại:

- Con đi làm sao Lam Tuyền?

- Cô hơi khựng lại:

- Vâng có việc gì vậy cha?

Ông nhìn cô một cách thân thương trìu mến?

- Cha có cái này tặng con.

Sáng mắt nhìn cha, Lam Tuyền nhoẻn miệng cười:

- Gì vậy cha?

Ông mở cặp ra khúc vải lụa đẹp đưa cho Lam Tuyền:

- Cho con đó!

Cô trầm trồ:

- Đẹp quá cha nhỉ!
- Con có thích không?

Lam Tuyền sung sướng gật đầu:

- Con thích lắm, con cảm ơn cha.

Nhìn thấy sự vui vẻ hiện lên mặt con trẻ mà ông nao lòng.

Lam Tuyền mang cất khúc vải và xin phép đi làm.

Một tuần sau, Mỹ Xuyên thấy khúc vải lụa của chị đẹp quá cô nảy ra ý định trong đầu:

- Mẹ ơi, mẹ thiên vị lắm nha!

Bà Vạn Phúc nhìn con gái ngạc nhiên:

- Thiên vị việc gì?

Giấu khúc vải sau lưng, Mỹ Xuyên ngồi xuống cạnh mẹ:

- Mẹ mua vải cho chị mà chẳng thèm mua cho con.
- Cha mày, bà Phúc lắc đầu:
- Mẹ có mua vải gì đâu. Đi khúc vải ra trước mặt bà, Mỹ Xuyên phụng phịu.
- Đây nè, mẹ còn nói nữa vải này đẹp ghê đó. Con rất ưng ý.

Một thoáng nghi ngờ vụt qua trong đầu. Bà Vạn Phúc bủ môi, bà gọi như quát:

- Lam Tuyền đâu rồi.
- Đang lau nhà sau, nghe tiếng bà Vạn Phúc gọi, cô lật đật chạy lên:
- Mẹ gọi con!

Bà hất hàm ra lệnh:

- Ngồi xuống đó.

Lam Tuyền hét nhìn em rồi lại nhìn mẹ, cô lo lắng:

- Có chuyện gì vậy mẹ?

Bà gần giọng:

- Con dám dấu bớt tiền phải không? Nghĩ ngợi, Lam Tuyên lắc đầu:

- Dạ không có!

- Không có thật à?

- Vâng!

Thấy khúc vải ra trước mắt cô ta gất lên:

- Vậy khúc vải ấy ở đâu ra? Nói mau!

Chụp khúc vải, Lam Tuyên ôm vào lòng:

- Khúc vải này con đâu có mua.

- Ở đâu con có.

Lam Tuyên ngập ngừng, cô ghen lời. Và cô không ngờ rằng mẹ mình lại nghi ngờ như vậy.

Thấy cô lúng túng, bà gay gắt nói:

- Mẹ không ngờ con có tính xấu ăn chặn tiền lương như vậy.

Lắc đầu quày quật, Lam Tuyên cố phân minh:

- Không có đâu mẹ!

- Vậy khúc vải đó ở đâu mà con có.

Sợ em so bì nên cô không dám nói ra thôi mà.

- Rồi thì cô không dám giấu nữa mà nói:

- Dạ cha mua cho con hôm qua!

My Xuyên đứng vụt lên:

- Hả, cha thật thiên vị. Tại sao chỉ mua cho mỗi mình chị chứ?

Bà Vạn Phúc nhìn Lam Tuyên lom lom:

- Con nói thật chứ cha mua cho con à?

- Vâng ạ!

- Hơi mỉm môi, nét giận dữ hiện lên trên mặt bà. Lam Tuyền cảm thấy thật lạ lẫm.

- Chỉ khúc vải thôi mà có gì lạ lẫm đâu. Cả Mỹ Xuyên cũng thế. Muốn cho gia đình êm ấm nên Lam Tuyền đặt khúc vải vào tay em, rồi nói:

- Nếu thích thì chị nhường cho em may trước đó. Lúc nào Lam Tuyền cũng nhẫn nại, và nhường cho em mọi thứ cả.

Mỹ Xuyên đẩy đưa:

- Cha cho chị thì chị cứ giữ lấy. Nhưng em chỉ thắc mắc. Nhà có hai đứa con gái mà cha lại mua cho mỗi mình chị?

Lam Tuyền cố gắng thuyết phục.

- Có lẽ chưa gặp em nên cha chưa đưa cho em đó thôi.

- Thật không?

Lam Tuyền hơi lúng túng:

- Chắc là vậy rồi!

Bà Vạn Phúc chen vào.

- Chị hai muốn may thì con lay mà may đi. Mỹ Xuyên nhìn chị chờ đợi:

- Em cứ may đi!

- Em không khách sáo đâu.

Bà Phúc hài lòng:

- Chị em mà khách sáo nỗi gì.

Mỹ Xuyên ôm khúc vải đi lên. Lam Tuyền nhìn theo âm thầm buồn.



Buổi trưa, Lam Tuyền không về nhà mà ở lại nơi làm việc. Chẳng hiểu sao cô cảm thấy buồn làm sao vậy? Về thái độ của mẹ mình. Trong mắt mẹ, cô là một người dư thừa trong gia đình sao?

Mẹ có phần thương Mỹ Xuyên. Có thể chiều chuộng nó hết mức luôn.

Diệu Nguyên rón rén đi vào. Cô đưa tay bịt mắt cô:

Lam Tuyền cố gỡ tay cô ra. Nhưng không được cô nói.

- Đừng đùa vậy mà Diệu Nguyên!

Buông bạn ra, Diệu Nguyên bắt đầu điều tra:

- Sao hôm nay mi có vẻ thần thờ vậy. Lam lắc đầu, cô cố che giấu:

- Làm gì có chứ.

Diệu Nguyên nghiêm nét mặt:

Nếu mi cho rằng ta không đáng tin cậy để trút cạn bầu tâm sự thì thôi vậy? Sợ bạn lại giận nên Lam Tuyền chỉ nói sơ qua:

- Mình đang buồn đó. Diệu Nguyên Buồn ư! Mà lại chuyện gì thế?

- Chuyện gia đình thôi!

- Vậy hả?

Rồi Lam Tuyền kể cho bạn nghe về tâm sự của mình.

Nghe xong Diệu Nguyên kêu lên:

- Ôi, mình không tin như vậy đâu! Mi và Mỹ Xuyên là chị em ruột cơ mà. Hơi giọng cười Lam Tuyền nói câu như tự an ủi mình:

- Mình nghĩ phận làm chị phải vậy thôi.

Phải làm hết mọi chuyện và phải nhường nhịn cho em.

Diệu Nguyên phản ứng.

- Đâu thể được. Dù gì thì cũng là hai chị em ruột với nhau cơ mà. Mẹ mi lại thiên vị một cách công khai vậy là ta, ta cũng không thể chấp nhận. Trừ khi...

Lam Tuyền ngạc nhiên nhìn bạn, hỏi một cách nghi ngờ:

- Trừ khi làm sao?

Trừ khi mi là đứa con nuôi của gia đình.

Lam Tuyền tròn mắt:

- Là con nuôi ư?

- Đúng vậy và như lời mi nói thì không người mẹ nào lại ngược đãi với con gái vậy đâu:

- Dù vậy. Nhưng Lam Tuyết vẫn không chịu, cô phản ứng:

- Không đâu, cha thì rất thương mình đây. Cả mẹ cũng thế. Chỉ mấy lúc sau này thôi.

Diệu Nguyên an ủi:

- Vậy thì có thể do gia đình của mi đang xảy ra chuyện gì đó mà mi không biết cũng nên.

Lam Tuyền lắc đầu:

- Làm sao có gì được. Cha mình vẫn đi làm bình thường mà.

- Vậy thì mẹ mi.

Sợ bạn lại suy nghĩ lồi thối nên Diệu Nguyên giục:

- Thôi ăn đi, ta đói lắm rồi.

Lam Tuyền ngạc nhiên:

- Ôi sao mi lại mua cơm. Cười hì hì, Diệu Nguyên bảo nhỏ.

- Ta biết hôm nay mi ở lại, nên cố tình mua cơm rồi ở lại với mi luôn.

- Cảm động, Lam Tuyền nói:

- Mi làm cho ta xúc động đây rồi đó?

- Hừm! Vậy thì ăn đi cho ta vui.

Cầm hộp cơm của bạn Lam Tuyền gật gù:

- Cám ơn mi nhé!

- Khách sáo thấy ghét lắm đây.

Cả hai cùng cười. Diệu Nguyên lại nói:

Bà này bán cơm ngon lắm. Mình ăn cũng thấy ghiền.

- Lườm bạn Lam Tuyền bật cười:

- Ăn cơm mà cũng ghiền được hay sao?

Diệu Nguyên cãi lại:

- Có chứ, bị ghiền thật đó.

Cả hai luôn cười nói. Lam Tuyền như quên mất tâm sự của mình.

Diệu Nguyên lại hỏi:

- Mi thấy sao?

- Ngon!

- Đồng ý rôi nha!

Cả hai người khúc khích, Lam Tuyền thầm cảm ơn cô bạn thân của mình. Lúc nào cũng tìm cách cho cô được vui cả:



Buổi tối tại nhà của Lam Tuyền. Bà Vạn Phúc cử đi ra đi vào xem đồng hồ rồi chặt lưỡi:

- Nó đi đâu mà giờ này chưa về nữa.

Lam Tuyền xin ý kiến mẹ.

- Mẹ cho con điện đến nhà các bạn của nó xem sao?

Bà đành phải gật đầu:

- Nhanh nhanh lên xem nào?

Lam Tuyền nhấn hết số điện thoại này đến số kia. Nhưng ai cũng bảo là không có. Bà sốt ruột hỏi:

- Sao rồi?

- Dạ, không có mẹ ạ!

Bà Vạn Phúc như cuống lên:

- Vậy thì nó đi đâu chứ!

Lam Tuyên đứng vụt lên:

- Hay mẹ để con ra ngoài xem sao?

Ngó lên nhìn đồng hồ bà thấy ngán ngại:

- Hơn mười một giờ rồi. Đi ra ngoài không tốt đâu.

Nhưng ở nhà bồn chồn lo lắng cũng không yên mẹ ạ?

Bà Vạn Phúc quyết định:

- Vậy con nên chờ mẹ theo!

Lam Tuyên ngần ngại:

- Đêm khuya lạnh lắm. Mẹ nên ở nhà đi.

- Mẹ sốt ruột quá, nên ở nhà cũng thêm lo.

Thấy bà có vẻ dứt khoát, nên Lam Tuyên lật đật chạy vào nhà:

- Mẹ mặc thêm áo và đội nón lên kéo cảm lạnh.

Quơ vội mọi thứ, bà quát lên:

- Thôi, đi nhanh lên!

Lam Tuyên thất thanh kêu lên:

- Ôi, mẹ ơi... .

Bà Vạn Phúc hốt hoảng:

- Chuyện gì mà kêu to vậy?

- Đưa tay chỉ về sau, bụi kiếng to, Lam Tuyên nói:

Mỹ Xuyên!

- Há?

Cả hai chạy đến. Bà Vạn Phúc ôm con vào lòng kêu lên:

Mỹ Xuyên! Con sao vậy? Người cô nóng nực mùi rượu. Lam Tuyên lo lắng:

- Em uống rượu sao?

Mỹ Xuyên cười sặc sụa:

- Uống rượu thôi, sao mọi người có vẻ ngạc nhiên vậy.

Bà Vạn Phúc gất lên:

- Con có biết mình đang làm gì không hả?

Mỹ Xuyên cười khẩy.

- Con say nhưng còn về được tới nhà là tốt lắm rồi mà mẹ.

Lam Tuyên cùng bà cố dìu Mỹ Xuyên vào nhà đầu toi tá. Bà Vạn Phúc giận run lên, nhìn cô hằn học:

- Mày học theo cái thói nào vậy con? Tại sao phải ra nông nổi này chứ?

Mỹ Xuyên xua tay:

- Con chỉ vui một chút thôi mà mẹ. Con chưa say đâu mà lo.

Lam Tuyên sợ cô nói bậy làm cho mẹ thêm buồn nên dìu em lên phòng:

- Con dìu nó lên phòng nha mẹ!

Bà đành gật đầu:

Thay quần áo cho nó giúp mẹ.

- Vâng ạ!

- Đi được mấy bước, bà gọi Lam Tuyên lại căn dặn:

- Mà này, con không được nói chuyện này cho cha con biết nghe chưa.

Lam Tuyên gật đầu:

- Con biết rồi mẹ!

Bà Vạn Phúc thở dài. Có lẽ do bà chiều chuộng nó quá đó thôi. Bà biết ăn nói làm sao với ông ấy đây chứ! Chẳng an lòng, nên sáng sớm. Bà đã có mặt tại phòng của chị em Lam Tuyên.

- Đêm nay nó sao rồi con. Lam Tuyên khẽ nói:

- Ôi, mưa sáng đêm mẹ ạ! Nó vừa mới ngủ đây thôi.

Bà nhìn con gái đầu tóc rũ rượi mà nản cả lòng.

Lam Tuyên chọt kêu lên:

Chiếc xe... xe của Mỹ Xuyên đâu?

Bà Vạn Phúc cũng giật thót người. Không kèm chế được, bà lại gọi:

Mỹ Xuyên, dậy đi!

Cô quát lên:

- Tao không uống nữa đâu.

Tát mạnh vào mặt cô, bà Vạn Phúc gầm lên:

- Con tỉnh lại đi! Mẹ đây mà.

Nhưng Mỹ Xuyên như vẫn còn lơ mơ trong cơn say. Trong tâm trí cô như còn đang cùng chúng bạn chén thù chén tạc:

- Đứa nào dám đánh tao như vậy hả?

Lam Tuyên hất bình cô lay mạnh mặt em:

- Mỹ Xuyên! Em tỉnh lại đi!

Vung tay, cô la toán lên:

- Say đâu mà say. Tụi mày uống bao nhiêu thì tao uống bấy nhiêu.

Lam Tuyên nhăn nhin.

- Sáng rồi dậy thôi em!

Hươ hươ tay lên cao:

- Phải đó, chơi sáng luôn. Không say không về.

Bà Vạn Phúc bực bội không chịu được Bà tát mạnh vào mặt con một lần nữa.

- Mày tỉnh dậy chưa?

Lam Tuyên ôm em vào lòng.

- Cô năn nỉ mẹ:

- Đừng đánh em con mà mẹ. Nó say lắm rồi nó không còn biết gì đâu.

Ngồi phịch xuống ghế bà thân thờ:

- Mẹ hết chịu nổi rồi. Cha con mà biết được thì nó khó sống đấy.

Lam Tuyền cũng rất căng thẳng. Cô gọi đầu, thay quần áo cho Mỹ Xuyên. lát sau, Mỹ Xuyên có phần tỉnh táo hơn. Cô giật mình nhìn mẹ và chị:

Mẹ, chị hai...

Bà Vạn Phúc quắc mắt nhìn con gái:

- Con có biết mình đã làm một việc động trời không?

Tưởng con sẽ run sợ, sẽ lo lắng. Nào ngờ Mỹ Xuyên lại nói:

- Chỉ say thôi là làm gì hai người căng thẳng dữ thế?

Bà Vạn Phúc nhìn con giận phùng phùng:

- Con còn nói vậy được nữa hả? Con có biết con làm cho mẹ phải lo lắng lắm không?

Quay mặt vào tường Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Thì con đã về đây rồi còn lo lắng gì nữa chứ?

- Con...

Lam Tuyền rầy em:

- Em im miệng lại có được không? Em có biết mẹ lo cho em đến mức nào không?

Mỹ Xuyên gượng ngồi dậy, cô ôm đầu:

- Con đau đầu lắm xin mọi người để cho em yên một chút được không?

Bà Vạn Phúc gắt lên:

- Mày về đây, còn chiếc xe đâu.

Mỹ Xuyên bật cười chua chát:

- Mẹ sốt ruột của thôi chứ lo gì cho con.

- Mày. . .

Lam Tuyền ngăn em:

- Em không được hỗn láo như vậy đâu.

- Đẩy cô ra sau, Mỹ Xuyên gắt lên:

- Chị cũng tránh ra luôn đi! Cú đẩy của cô làm Lam Tuyền ngã bật ra sau. Cũng may là không chạm mạnh đầu. Lam Tuyền kêu lên:

- Ôi..

Bà Vạn Phúc càng giận dữ. Bà nắm tay Lam Tuyền kéo đứng lên:

- Đi, đi ra ngoài, bỏ mặt nó ở đó đi!

- Đành phải đi theo sự lôi kéo của mẹ. Lam Tuyền thật sự bất bình về thái độ của em mình...

Một lát sau, hai mẹ con đang ăn sáng thì có điện thoại kêu Lam Tuyền nghe điện.

- Alô! Lam Tuyền đây!

- Nhỏ Mỹ Xuyên không sao chứ chị?

- Em là ai?

- Là bạn của Mỹ Xuyên!

- Bạn! Vậy tối qua em cô chơi cùng nó không?

- Có chứ.

- Vậy chiếc xe của Mỹ Xuyên ở đâu?

Tiếng anh ta hơi lè nè.

Chiếc xe ấy không còn nữa.

Lam Tuyền gắt lên:

- Tại sao vậy?

- Hì hì do Mỹ Xuyên chịu chơi cầm cố rồi.

Lam Tuyền quát lên:

- Các em đi chơi chung sao chẳng khuyên nhủ nó chứ!

- Hừ, chị là ai mà dám quát nạt tôi như vậy.

- Tại em của chị ngu thì chịu thôi.

Biết, chẳng nói cứng được nên Lam Tuyền đành xuống nước nhỏ:

- Các em cầm xe ở đầu. Cho gia đình biết để đến chuộc lại.
- Bất cười lớn, anh ta nói to:
- Phải thế chứ, chúng tôi biết gia đình Mỹ Xuyên rất cung chiều cô ta mà.

Nhưng em chưa cho tôi biết địa chỉ nơi cầm xe. Được thôi nhưng chị phải mang số tiền là hai mươi triệu đến đây mới đủ.

Rất là bất bình với thái độ của tên thanh niên. Nhưng Lam Tuyên cố giữ thái độ mềm mỏng:

- Các em ăn xài gì mà lên đến hai mươi triệu vậy hả?
- Chị muốn biết lắm hả?
- Vậy thì nên hỏi em của chị đó. Tối nay cô ấy chơi rất sành điệu.
- Là sao?
- Rượu tây loại đắt tiền cô ấy dám đổ ra tắm chúng tôi đấy.

Các cậu cũng thật là quá đáng, biết Mỹ Xuyên như vậy vẫn theo nó rủ rê.

- Ê chị đừng nói câu ấy nghe dễ xa nhau lắm à.

Lam Tuyên cảm thấy giận khi biết em mình ,ngao du với bạn như vậy. Cô mím mi, cố dịu giọng:

- Coi như chị năn nỉ em đi. Hãy cho chị biết chỗ Mỹ Xuyên cầm chiếc xe.
- Được thôi nếu chị có thành ý như vậy chúng tôi cũng không khó khăn gì.

Lam Tuyên sốt ruột:

- Ở đâu!
- Chị cứ mang tiền đến quán “Tám Nổ” sẽ có người tiếp chị ngay.
- Chưa kịp để cho cô nói tiếp, anh ta đã cúp máy: Bà Vạn Phúc lo lắng:
- Sao rồi con?
- Em con nó cầm đến hai mươi triệu đó mẹ.

Bà Vạn Phúc ngời bật giữa trên chiếc ghế bành mắt trợn ngược lên:

- Con nói gì? Nó cầm chiếc xe đến hai mươi triệu vậy sao?

- Vâng, mẹ ạ!

Bà Vạn Phúc ôm đầu:

- Trời ơi! Con ơi, mày hại gia đình rồi.

Lam Tuyên an ủi:

- Kìa mẹ, mẹ đừng nên xúc động đến vậy.

Chúng ta hãy tìm cách lấy xe về nghe mẹ. Lắc đầu, bà than phiền:

- Làm gì có số tiền lớn như vậy mà chuộc đây.

Lam Tuyên quỳnh lên.

- Chuyện này không thể để cho cha con biết được đâu. Cha mà biết thì Mỹ Xuyên không thể yên thân.

Bà giận dữ quát lên:

- Cứ để cho nó chết luôn đi. Nó hành tội mẹ nhiều rồi.

Mỹ Xuyên xuất hiện, cô nói một cách lạnh lùng:

- Chuyện con gây ra con sẽ chịu trách nhiệm. Mẹ và chị khỏi phải quan tâm.

Lam Tuyên nhìn em lo lắng.

Trong một thời gian ngắn em moi đâu ra số tiền hai mươi triệu mà lo:

Mỹ Xuyên vẫn không một chút gì gọi là sợ sệt hay lo âu gì cả:

- Em sẽ có cách giải quyết ổn thoả mà thôi.

Bà Vạn Phúc kêu lên:

- Đến nước này mà mày còn nói bướng được vậy hay sao hả?

- Chuyện con làm thì con chịu. Mẹ lo làm gì? Nói rồi, Mỹ Xuyên ôm chiếc máy điện thoại gọi cho mấy người bạn thân:

- Alô! Anh Thân đó hả?

- Có gì không?

- Sao lạnh nhạt vậy?

- Anh đang bận. Có gì nói nhanh lên!

- Được em đang kẹt anh cho em mượn vài triệu được chứ!
- Mượn tiền anh đó hả. Sao không hỏi sớm anh vừa cho bà chị mượn hết rồi.
- Hừ, dở hơi!
- Cô lại nhấn số máy khác.
- Alô! Huy hả, Mỹ Xuyên nè!
- Có gì không Mỹ Xuyên?
- Em đang kẹt anh cho em mượn ít tiền nhé!
- Đêm qua em thấy rồi, anh đâu có tiền.

Mỹ Xuyên chửi to:

- Khốn kiếp thật.

Và cô gọi gần hết đám bạn chơi thân thường ngày của cô. Nhưng ai cũng đều lắc đầu.

Mỹ Xuyên bóp trán vò đầu cô kêu lên:

- Trời ơi! Tận bây thật là đồ đều cả mà. Thật khốn khiếp chưa!

Thấy em vò đầu bứt tóc Lam Tuyền cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhưng thường ngày nó vẫn ngang bướng như vậy. Chuyện hôm nay có lẽ nó sẽ sáng mắt ra. Mình phải giúp nó một lần thôi.

Nghĩ thế, Lam Tuyền đến gần bên mẹ hỏi nhỏ:

- Mẹ có cách gì giúp em con không mẹ?

Bà Vạn Phúc chần chừ:

- Có muốn giúp thì cũng không thể giúp được đâu:

Lam Tuyền lo lắng:

- Nói vậy là mẹ không có cách gì sao?

Bà Vạn Phúc rên rỉ:

- Mẹ đâu có nhiều tiền. Hàng tháng cha con chi tiền chợ thôi mà.

Mỹ Xuyên bật ngời dậy. Cô bấm số điện thoại quen thuộc.

- Alô! Khải Minh đây!

Ngồi xôm dây, Mỹ Xuyên nói như mừng lắm!

- Anh hả Khải Minh! Nghe cô gọi tên Khải Minh. Lam Tuyên giật mình:

- Em gọi anh ấy làm gì? Mỹ Xuyên nạt ngay:

- Kệ em!

Lam Tuyên cố gắng:

- Làm như vậy không tốt đâu Mỹ Xuyên à?

- Sao hả, em nghe nói chị đâu có thích anh:

- Chị đâu có lí do gì mà cản em đâu. Nhưng em làm vậy người ta sẽ xem thường gia đình mình đó, em có hiểu không?

Mỹ Xuyên cười nhạt.

- Em muốn chết hụt đây mà chị còn nói đến danh dự làm gì?

Bà Vạn Phúc cũng lên tiếng:

- Hãy kệ nó đi!

Mỹ Xuyên vênh mặt. Vậy chị có lí do gì mà cản em nữa không?

Nhăn mặt, Lam Tuyên như muốn khóc.

- Đừng làm vậy mà em chị van em đó.

Phẩy tay, Mỹ Xuyên nói một câu rất lạnh lùng:

- Chuyện của em, em không muốn em xen vào đâu.

Bà Vạn Phúc xua tay:

- Thôi kệ nó con, nó muốn làm gì đó thì nó làm.

Lam Tuyên vô cùng ngạc nhiên khi nghe mẹ mình đồng minh với Mỹ Xuyên:

- Nhưng mà...

Mỹ Xuyên đứng lên:

- Thôi chuyện của em, em tin giải quyết.

Rồi cô lại gọi Khải Minh lần nữa, cô đặt thẳng vấn đề mình cần muốn.

Tất nhiên là Khải Minh vì nể tình Lam Tuyền mà cho cô mượn tiền.

Lam Tuyền nói với bà Vạn Phúc:

- Mẹ à, con thấy Mỹ Xuyên làm vậy là kỳ lắm đó.

Bà Vạn Phúc xua tay:

Nhưng nứnh cũng không giúp gì được cho nó kia mà.

Lam Tuyền càn nhằn:

- Làm như vậy người ta sẽ xem thường mình Bà Vạn Phúc đâu cần quan tâm đến chuyện đó. Chủ yếu là bà không bỏ ra số tiền lớn ấy là được rồi:

- Mượn rồi sẽ trả là có gì ấy này chứ:

Lâm Tuyền biết có nói thế nào thì, mẹ cũng sẽ bênh vực nó mà thôi. Cô đành để trong lòng mà thờ dài.

Ngày mai gặp Khải Minh. Cô sẽ nói gì và làm gì đây chứ?